

Ahojte mí příznivci,

posílám vám po čase opět hezký pozdrav! Čekáte-li na nějaké mé nové údaje do statistiky, tak vás znovu zklamám – pan doktor to fláká = soustřeďuje se teď hlavně na včelařství a sestřičce asi zamrzla váha či co. Tak snad příště...

Minule jsem vám představil svůj zamilovaný seriál o autíčku s červeným srdcem. Tak na něm ujíždím dál, ale objevuju i jinou televizní produkci, takže už ho nevidám tak často jako dříve. Poznal jsem Krtečka, ale s tím si zatím moc nerozumíme. Líbí se mi jeho kalhotky, ale ostatní snad až později. To třeba takoví Teletubbies... (viz vlevo) To je jiné kafe! Maminka mi stáhla spoustu jejich příběhů. A proč vám o tom povídám? No souvisí to s obrázkem níže: já mám totiž své vlastní autokino! Co to je? Inu, prý cestovat se mnou je za trest... Nevím, co se tím myslí – mě prostě nebaví sedět dlouho na jednom místě, nemocet se pohnout apod. Já bych chtěl ložit po zadních sedačkách, já bych chtěl ložit i po předních sedačkách, já bych chtěl mámě pomoci s řízením... A né tam tvrdnout jako knedlík! Ale prý to jinak nendé... Tak jsem aspoň za odměnu dostal to své autokino. Když někam jedeme a mně se nechce spinkat (což je v 99,9 % případů), tak mi na minikině připoutaném na tátově opěrce hlavy pustí nějaký můj oblíbený seriál (anebo mix různých klipů). Takže tam mám autíčko, Krtečka, Teletubbies, různé písničky (např. Crazy Frog) a další. No, můžu říct, že ta cesta je o něco snesitelnější. Ale stejně – i nejoblíbenější seriál se po čase omrzí... A to mě pak ucpávají čajíčkem nebo křupínkami či sušenkami. Docela to s nima jde.

Když už jsme u toho ježdění: Minule jsem se zmínil, že vám příště představím svůj nový brmm-brmm. Teď jsem trošku na vážkách: Obrázek s tímto vozítkem sice mám (viz níže), ale že by se mé snahy daly nazvat jízdou... Prostě ještě nemám dost dlouhé nožičky, a tudíž mi nejde odrážení. Takže na tom jen tak sedím a – troubím. Má to pěkné a funkční troubítko!

A s jízdou tak nějak vlastně souvisí i můj následující obrázek. To si takhle pobývám u babi a dědy na Vysočině a najednou, jednoho odpoledne, kde se vzal, tu se vzal – před barákem ih-ih-ih... A na něm teta Míša. A s ní (a s nima) další koníčky (a tety). No to vám povím! To je teda zvíře! jako stodola!! Úplně jiný zážitek než na obrázcích v mých knížečkách. Pokoušeli se mě na tu věc vysadit k tetě Míše, ale nějak jsem nebyl naladěný na horolezeckou túru (a naštěstí to nikdo nezachytil na snímku – aspoň pokud je mi známo). A tak se můžete podívat „jenom“ na to, jak v bezpečí máminy náruče koukám na to obří stvoření...

Nyní na chvíli přeju od obrázků k textu; lépe řečeno k mé mluvě. Určitě si nemyslíte, že bych s jejím trénováním zahálem. To bych nebyl já! Netvrdím, že je to jednoduché, a taky se přiznám, že si vybírám, co podle mě má smysl se učit (= vyslovovat), a co netřeba. Však to poznáte mezi řádky níže...

Tak nejprve mluvení bez mluvení (= nonverbální, jak se teď musí naučit můj táta-student): když se s vámi budu loučit (a budu mít náladu), tak vám nejen zamávám papá, ale doprovodím to i slovním projevem. To mávání ručičkou se mi tak zalíbilo, že si tu a tam třeba vlezu do ložnice našich a oni chtějí, abych zase vyšel, že budou zavírat dveře. Ale mně se nechce... A zamávám jim tlapkou... Oni to ale zpravidla nepochopí, zavřou dveře a nechají mě tam. A to se mi nelíbí a dám to patřičně najevo. Dveře se zase otevrou a já vyjdu z místnosti. Taková naše psychologická hra...

K tomu mávání/loučení pomocí papá jsem začal přidávat i pusinku. Zjistil jsem, že vám dělá děsně dobře, když si můžeme navzájem na okamžik přilepit své rty... Takže když se teď loučím před spinkáním, tak k papá patří už i pusinka (když chci...). Dokonce – opět když chci – vám ji dám i na prosbu: „Dáš mi pusinku?“ A nedávno jsem docela šokoval rodiče, když jsem je – zatímco spíce – střídavě budil pusinkama... Ti koukali!

S loučením, lépe řečeno i s vítáním souvisí i moje další dovednost: Rád se s vámi přivítám plácnutím dlaně o dlaň po výzvě „nazdááár!“ nebo „čáááú!“. Samozřejmě musíte tu dlaň patřičně nastavit. Pokud vám to nepůjde, já už si o to řeknu. A když si tak bumbám čajíček (nebo kašičku), rád si s vámi na vyzvání „na zdraví!“ přiřuknu. Docela mě to baví (= jsem ochoten přerušit slastné tahání kašičky a ťuknout si s vaší nádobou).

Naši tvrdí, že se naučím jen to, co chci. Už jsem se o tom zmiňoval výše. Nechci s nima polemizovat, ale oni argumentují mým odporem k jakémukoliv slovnímu projevení souhlasu. Slůvko „Ne!“, které slyším x-krát denně, jsem si osvojil jako jedno z prvních. Ale když se mě pokoušejí naučit jeho opak, tedy „Ano“ nebo aspoň „Jo“, tak bez výsledku. Jediné, na co jsem přistoupil, je energické přikyvování hlavou (máma tvrdí, že je to jako kývající se oslík). Ale vše POTICHU. Ani hláska. Ale funguje to! Když chci čajíček a kývám hlavou tak, že bych s ní mohl zatloukávat hřebíky, tak jej dostanu. Tak kde je problém?!?

A teď už se dostávám ke svým mluveným projevům. Naučil jsem se dělat čertíka – stačí šmrdat jazýčkem ve smyslu „l-l-l-l-l...“. Nevím sice, co přesně znamená výraz čertík, ale naše to uspokojuje a říkají, že se tímto projevují ve své přirozené podstatě... Ne zcela chápu.

Posledně jsem si stěžoval, že se stále peru s některými zvířátky, zvláště krávy, kozami a ovce. Tak vězte, že už jsem o trochu pokročil:

- „mmmmmm“ – kravička (vzniká [opětovně...] vtahováním vzduchu přes zavřená ústa)
- „mé-mé“ – koza/ovce (zase vtahováním vzduchu dovnitř; navíc podobizny těchto dvou dam se mi stále pletou: často tedy doprovodím ovci pomocí „mé-mé“, ačkoli autorkou je koza; a ovce prý dělá bé-bé – ale to je přece něco jako „a-a“... Fakt oříšek!)

A když už jsme u těch zvířátek, tak:

- „hu-hu-hu“ – opička (střídavě vzduch ven-dovnitř, ven-dovnitř...; jako splašený šimpanz)
- „pi-pí“ – ptáček (vyšperkoval jsem původní „i-i“)
- „ku-ku“ (někdy „ka-ku“) – kukačka (zatím piluju)

A konečně ke slově, která jsou zcela nová (jak pro vás, tak pro mě :-)):

- „ma“ – tma (tu jsme začali pozorovat s tátou, když večer chodíme do postýlky; a v současné době ji pozoruju čím dál tím dřív... Ale když se udělá „blik“, tak „šfití“ a „ma“ je fuč!)
- „úú-úú“ (vysoký tón) – vláček (vyčlenil jsem ho z množiny brm-brm)
  - taky jsem z této množiny vyčlenil motorky – sice dělají „brm-brm“, ale při tom ještě energicky máchám jednou (či druhou) rukou – to je přidávání plynu na řídkách
- „úúú“ – houkačka (= policajti, sanitky a hasiči; taky třeba popeláři, kteří sice nedělají kravál, ale bliká jim to tam nahoře, a to stačí; prý je to podobné vláčku... Taková troufalost!!!)
- „bebi“ – bolístka (varianty: „bebe“, „bembí“, „bembe“, „bibí“ ad.; to se mi stává často, zvláště když mám už unavené nožičky anebo couvám pozpátku a nedívám se pod nohy...)
- „dejdá“ – strejdá (varianty: „nendá“, „dendá“, „dedá“ ad.; už jsem konečně zvládl to těžké slovo, a tak mám už v Úpici pojmenované všechny: „teta“, „nendá“ a „ha-ha“)
- „bomba“ – nacucaná plínka (někdy takhle ohlašuju „událost“ ve svých kalhotkách...; a taky ji rád vynáším – tu nacucanou; tu o jeden level výše mě nechtějí nechat vynášet...)
- „na-na-na“ – ananas (zejména ten sušený a sladoučký – ŇAM)
- „nána“ – panenka
- „hou-p“ – hou-py (i s patřičným melodickým provedením)
- „loupa“ – loupat (např. brambory nebo česnek; pomáhal jsem v této činnosti tetě v Úpici; [nejen] od té doby, když vidím v Kauflandu česnek, říkám „teta“ – viz vrtačka = „máma“)
- „hupa“ – lupa (nástroj důležitý pro mého tatku, aby viděl na mé knížky; někdy zní trochu jako „loupa“)
- „góó“ – gól (když tak s tátou koukáme na zprávy a najednou se tam objeví ti pánové s klacky na ledě, nebo s balónkem na trávě – dosud jsem říkal „báá“; táta mi vysvětlil, že to třepotání v síti znamená „góó“; mně se to tak zalíbilo, že teď říkám „góó“ i na košíkovou nebo volejbal)

Na závěr svého lexikologického okénka jsem si nechal zamilované slovo „ňamňa“: Stále častěji do této skupiny řadím i sebe, a nemusím se zrovna vidět v zrcadle – můžete se mě třeba zeptat: „A kdo je to Matýsek?“ A mou odpověď už si asi domyslíte... ;-))

A ještě tady mám jednu slovní úpravu: slovo „mapa“ jsem modifikoval na „papa“. Nemá nic společného s loučením (máváním). Stále to označuje tu klikatou barevnou věc, co se objevuje třeba při předpovědi počasí. Rád se na ni dívám a už i vím, kdy a kde by se měla objevit. A tak ji dopředu vyvolávám – např. při jakékoli předpovědi počasí. To takhle koukáme s tátou na Večerníčka, a jakmile skončí, přepne táta kanál a občas chytíme i tu mapu, co dávají před znělkou Zpráv na Primě.

Opouštím jazyk a přecházím ke kastrólu... To je takové to divné zařízení, na kterém mě už drahnou dobu nutí sedět a vytvářet produkty... Asi už je vám známa moje averze vůči tomuto vynálezu. Můžu vám ale říci, že to NENÍ až takový děs a hnus, jak jsem si původně myslel. Dnes už si na tu věc na vyzvání (a někdy i z vlastního přičinění) sednu a udělám čury-čury. Některý kastról na to dokonce reaguje muzikou! To je docela bžunda (a oceňuje to i můj tatka – prý ví, že se něco událo... ;-)). Takže já si to ještě musím nechat projít hlavou a třeba té věci přijdu ještě více na chuť.

A teďkom, před rozloučením, zase pár obrázků (momentek):

Děsně mě baví zkoumat odtokový kanál, přesněji řečeno jak ten špunt sedí na tu díru...

Odjíždíme z Úpice. Tak si tak čekám a čekám, až mi znovu přimontují mou sedačku...

Představte si, že mě začalo bavit papat sám. Dejte mi misku s obsahem, dejte mi vidličku nebo lžičku a – dejte mi pokoj...

Na eskalátoru v pražském metru...

Moje osobní houpačka...

Líbí se mi Tesco: tam mají ty správné nákupní košíky!!! A dokonce mají i funkční troubítka – vyzkoušel jsem...

Na úplný závěr – a na rozloučenou – jsem si nechal obrázek, který souvisí s tím předcházejícím. Má vám ukázat, že řídit takový Tescomobil není nic těžkého a že po pár desítkách metrů je to vlastně rutina... Škoda jen, že je takových supr-košíků tak málo... Možná by mě to nakupování začalo ještě i bavit...

A budu se s vámi loučit. Vás teď čeká takové to předvánoční soustředění: to je taková ta doba, kdy se na jejím konci rozsvítí mnoha svíčkami ty stromy, co normálně rostou venku a jsou zhasnuté, že? Aspoň tak si to nějak matněpamatuju z těch předchozích Vánoc. Vidíte – už jsem zkušený! :-) Tak si to předsvíčkové období užijte, buďte všichni zdraví a já se vám zase někdy ozvu!

Váš Matýsek/Ňamňa

P. S. Jo – čistím si ráno zoubky (už dlouho), ale zapomněl jsem vám to říct :-)